

Arrest

nr. 179 878 van 20 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juni 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2016 werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Zij diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Met de huidige vordering wenst zij, bij wijze van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de behandeling van het schorsingsberoep te activeren.

1.2. Op 7 december 2016 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag resulteerde in een beslissing van 7 december 2016, waarbij de gemachtigde oordeelde dat ze onontvankelijk is, omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond die verzoekster zouden toelaten de aanvraag in België in te dienen en niet, zoals de regel voorschrijft, in haar land van herkomst. Verzoekster diende ook tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het nr. 197 810.

1.3. Op 13 december 2016 werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Ook tegen deze beslissing diende zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Het beroep is gekend onder het nr. 197 808.

1.4. Met de arresten 179 877 en 179 878 van 20 december 2016 werden de onder punt 1.2 en 1.3 vermelde vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

2. Betreffende de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Het wordt niet betwist dat verzoekster zich bevindt in een geval zoals in deze bepaling omschreven. De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen op grond van deze bepaling is derhalve ontvankelijk.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. Ter zitting werd aan verzoekster gevraagd hoe zij haar belang ziet bij de huidige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, nu zij, na het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog een aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en daarop niet alleen een beslissing over deze aanvraag volgde, maar ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij vervolgens ook heeft aangevochten.

3.2. Verzoekster repliceert dat het thans bestreden bevel aan de basis ligt van de bijlage 13septies van 13 december 2016, en meer bepaald aan het feit dat er geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zodat de wettigheid ervan moet worden onderzocht.

3.3. Het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten, met name de bijlage 13septies van 13 december 2016 werd, zoals dat reeds werd gesteld, door verzoekster aangevochten met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In deze bijlage 13septies wordt, wat betreft het ontbreken van de termijn, het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 09.06.2016. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meermaals geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.”

Er wordt dus verwezen naar het feit dat verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering – niet alleen het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – niet werden uitgevoerd.

Zo blijkt onder meer dat verzoekster op 23 januari 2015 in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2015, waarin ook al werd gesteld dat de termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd herleid tot 0 dagen aangezien zij geen gevolg had gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Noch uit het administratief dossier, noch uit de gegevens van de Raad blijkt dat verzoekster een beroep had ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2015, zodat dit definitief in het rechtsverkeer is en, op zichzelf, al de grondslag kon vormen voor de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet in de bijlage 13septies van 13 december 2016. Alleen al om die reden volstaat verzoeksters argument niet om het actuele belang bij de vordering tot schorsing aan te tonen.

Voorts kan worden volstaan met de vaststelling dat de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft onderzocht gericht tegen het meest recente bevel om het grondgebied te verlaten, met name de meer vermelde bijlage 13septies, en dit op grond van de meest actuele gegevens, waarvan sommige overigens nog niet gekend waren ten tijde van het nemen van de thans bestreden beslissing omdat ze van later dateerden. De vordering werd, op grond van het niet ernstig bevinden van het enig middel, verworpen. Gelet op de uitvoerbaarheid van de bijlage 13septies, die de grondslag kan vormen voor de gedwongen verwijdering van verzoekster, moet worden vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond nog een belang te hebben bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de huidige bestreden beslissing.

3.4. De vordering tot schorsing wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. WIJNANTS